

บทที่ 3

การคัดคนเข้าบัวชในคริสตศาสนา นิรายคาಥอลิก

ความเป็นมาของคริสตศาสนา

คริสตศาสนาเป็นศาสนาที่มีคนนับถือมาก ซึ่งปัจจุบันพระศาสนจักรคาಥอลิกมีสมาชิกหนึ่งพันล้านคนในโลก และให้ความสำคัญต่อตัวเลขสถิติเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ พระศาสนจักรได้เริ่มรวบรวมตัวเลขทั่วโลกตั้งแต่ปี 1970 ผู้เชี่ยวชาญได้ใช้ตัวเลขสำหรับมองดูแนวโน้มในอนาคต แบ่งออกเป็นประเภทต่างๆ เช่น จำนวนสมาชิก กระแสเรียก การรับศีลล้างบาป การยกเลิกการสมรส และอื่นๆ นี่คือวิธีหนึ่งในการ “ตรวจชีพจร” ของพระศาสนจักร ซึ่งมีสาเหตุเนื่องมาจากเป็นศาสนาที่สามารถทำความเข้าใจได้ไม่ยาก เพราะมีคำสอนที่สืบทอดความรู้สึกต่างๆ ได้เป็นอย่างดีที่ถือได้ว่าเป็นคำสอนอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของคริสตศาสนา คือ คำสอนเรื่องความรัก นอกจากคำสอนที่สามารถกระตุ้นความต้องการของจิตขึ้นพื้นฐานแล้ว คริสตศาสนายังเป็นองค์กรที่มีระบบ ระเบียบและพิธีการ ซึ่งถูกจัดเตรียมไว้เพื่อให้เป็นสื่อแสดงความรู้สึกต่างๆ เหล่านั้นออกมา ภายนอกด้วย เช่น พิธีศีลมหาสนิท (communion) ที่ส่งเสริมความรู้สึกอบอุ่น ทำให้รู้สึกไม่ว่าจะจากการที่ได้ใช้ชีวิตอยู่ในสังคมที่มีความเชื่อและการปฏิบัติที่เป็นไปในแนวทางเดียวกัน

องค์กรของคริสตศาสนาเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ช่วยสร้างความมั่นคง ดึงดูดให้ศาสนิกชนเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมขององค์กรอย่างต่อเนื่อง จึงทำให้เป็นองค์กรที่มีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมของโลกอย่างยิ่ง ดังจะเห็นได้จากหลายๆ กรณีที่ประชาชนทั่วโลกยอมรับอาชีวกรรมหรือวันสำคัญของคริสตศาสนามาเป็นบรรทัดฐาน และถือปฏิบัติกันอย่างไม่ขาดข้องใจ เช่น เทศกาลแห่งความรักวันที่ 14 กุมภาพันธ์ของทุกๆ ปี เป็นต้น ด้วยการเป็นองค์กรที่มีศักยภาพทั้งด้านบุคคลและด้านทุนสนับสนุนทำให้เกิดการทำางานที่ช่วยให้เข้าถึงประชาชนส่วนย่อยหรือส่วนด้อยของสังคม ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะงานด้านสังคมสงเคราะห์ที่องค์กรเหล่านี้เข้ามาร่วมเหลือผู้ด้อยโอกาส ทั้งหลายในประเทศต่างๆ ทั่วโลก

ปัจจัยที่มีความสำคัญมากในการช่วยให้องค์กรของคริสตศาสนาประสบความสำเร็จอย่างลึกซึ้น หลวงที่คือ บุคลากรที่มีความมุ่งมั่น มีความรู้ความสามารถและทุ่มเทให้กับงานต่างๆ ได้อย่าง ไม่ต้องมีกังวลเรื่องทุนสนับสนุน เนื่องจากบุคลากรเหล่านี้ได้รับการคัดเลือก ฝึกฝน อบรม และให้การ

สนับสนุนด้านต่างๆ อย่างต่อเนื่องจากองค์กรของคริสตศาสนา ผสมกับจุดมุ่งหมายของท่านเหล่านี้ที่มีความเชื่ออันมั่นคงต่อพระผู้เป็นเจ้า จึงมุ่งมั่นทำหน้าที่ของตนอย่างเต็มใจตามคำสอนในคัมภีร์เซ็นต์ ข้อหนึ่งที่ว่า “พระคริสต์รับสั่งแก่สาวกของท่านว่า โดยที่พระองค์ทรงส่งเรามา (ช่วยมนุษย์) เราจึงขอส่งพวกเจ้าไป (ช่วยมนุษย์) เผื่อนเดียวกัน” การได้รับใช้พระเยซูผู้เป็นบุตรของพระเจ้าถือเป็นเกียรติและเป็นผู้มีส่วนร่วมในการอยู่ในภาพเบื้องหน้าอย่างแน่นอน นอกจากนี้พระเยซูยังรับสั่งให้กำลังใจแก่ผู้ที่ทำตามวิถีของพระองค์ว่า “ถ้าท่านรักเรา จงประพฤติตามบัญญัติของเรา เราจะขอพระบิดา (พระเจ้า) และพระองค์จะทรงประทานผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งแก่ท่าน เพื่อจะอยู่กับท่านเป็นนิจ (ผู้ช่วยนั้น) คือ พระวิญญาณแห่งความจริง (spirit of truth) ซึ่งโลกไม่เห็นไม่รู้นอกจากท่าน เพราะท่านรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์อาศัยอยู่กับท่านและอยู่ภายในของท่าน” ฉะนั้น เมื่อผู้ที่ได้ทำงานเพื่อคริสตศาสนาอย่างแท้จริงได้รับรู้ถึงคำพูดที่ให้กำลังใจ ย่อมมีความรู้สึกอบอุ่นใจที่พระเยซูและพระเจ้าไม่ทอดทิ้งพวกเรา การที่ผู้อุทิศตนเพื่อพระศาสนาได้รับการส่งเสริมและกำลังใจทั้งสองอย่างคือ ได้รับการสนับสนุนด้านทุน และปัจจัยที่จำเป็นในการดำเนินชีวิตอย่างครบถ้วนจากองค์กรของแต่ละนิกาย ซึ่งถือเป็นการส่งเสริม ช่วยเหลือด้านกายภาพ ส่วนด้านจิตใจยังมีพระวิญญาณบริสุทธิ์ (holy spirit) เป็นตัวค่อยตามช่วยเหลือไปในทุกๆ ที่อีกด้วย นอกจากนี้ยังมีความหวังอันสูงสุดของชาวคริสต์รอดโดยผู้ที่ปฏิบัติตามคำสอนของพระเยซูอยู่ในโลกหลังความตายคือ การได้เสวยสุขในคืนเดนสวรรค์กับพระเจ้าชั่วนิรันดร์ประตุสวรรค์ จะเปิดกว้างไว้ค่อยรับคนเหล่านี้ตลอดเวลา

การได้รับความช่วยเหลือทั้งทางกายภาพ การให้ความหวังและกำลังใจจากพระเยซูเจ้า ทำให้ผู้ทำหน้าที่เผยแพร่ศาสนามีทั้งกำลังกายและกำลังใจที่จะรับใช้ศาสนาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งอาจพูดได้ว่า ตลอดชีวิตของการเป็นนักบวชก็ว่าได้ โดยเฉพาะนักบวชนินิกายคาಥอลิก ถือได้ว่าเป็นนักบวชที่เคร่งครัด มีประลักษณ์ภาพ มีศรัทธามั่นคง ยึดถือพระมหัสรรย์ จะต้องผ่านการฝึกฝน อบรม คัดเลือกทดสอบความอดทน ใช้เวลาฝึกฝนเป็นสิบกว่าปีจึงจะได้เป็นนักบวช เมื่อเป็นนักบวชแล้วก็ต้องดำเนินชีวิตตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัด ไปตลอดชีวิต ดังนั้นการศึกษาถึงระบบระเบียบ และขั้นตอนการเข้ามาเป็นนักบวชในนิกายนี้ จึงหมายรวมเป็นอย่างยิ่งที่จะนำมาเป็นข้อมูลบ่งชี้ให้เห็นถึงความเหมือนและความแตกต่างในการบวชของศาสนาพุทธ ได้เป็นอย่างดี ในบทนี้จะไม่ได้ศึกษาโดยการนำมาศึกษาเปรียบเทียบ จะนำเสนอหลักการทั่วไปของคริสตศาสนา นิกายโรมันคาಥอลิกที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น

การคัดคนเข้าบวชในอดีต

ในสมัยพระเยซูยังมีชีวิต ผู้เผยแพร่ก็คือตัวพระเยซูเอง อัครสาวกสามัญทั้ง 12 คน ไม่ได้มีส่วนร่วมในการเผยแพร่เลยในขณะนั้น เป็นเพียงผู้คิดตามโดยช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกให้พระเยซูเท่านั้น ขอบเขตการสั่งสอนจึงจำกัดอยู่ในวงแคบๆ คือ ห้องที่วิทยาศาลาอยู่ด้านหน้าบ้านริมทะเลและชุมชนชาวเชฟ่านน์ อย่างไรก็ตาม ในช่วงระยะเวลา 3 ปี ที่เผยแพร่คำสอนนับว่าเป็นความสำเร็จของพระเยซูที่ได้รับเอาอัครสาวกผู้มีความสามารถเป็นผู้คิดตาม แต่ผู้คิดตามเหล่านี้ยังไม่ได้รับการบวชจากพระเยซู จนกระทั่งถึงวาระสุดท้ายของชีวิตท่าน การสืบทอดอำนาจในการเป็นผู้นำทางศาสนาให้แก่เหล่าอัครสาวกจึงเกิดขึ้นอย่างจริงจัง ถือเป็นการประทานพรที่สำคัญให้แก่คริสตศาสนานี้ของจากก่อให้เกิดกำลังใจแก่เหล่าสาวกที่จะประกาศศาสนาและดำรงรักษาไว้ต่อไป

ดังที่กล่าวมาเห็นได้ว่าการซักชวนคนเข้ามาเชื่อถือหรือมาเป็นผู้คิดตามรับใช้ของพระเยซูนั้น เป็นการคัดเลือกชนิดหนึ่ง และในช่วงเวลา 3 ปี ที่ประกาศศาสนาสาวก 12 คน ที่ถูกซักชวนให้เข้ามาร่วมในความเชื่อเดียวกันและติดตามรับใช้ไปในทุกที่ ส่วนแล้วแต่ต้องได้รับอนุญาตจากพระเยซูผู้เดียว ดังปรากฏว่า (เอกสารแห่งสภาพัฒนาวาระที่ 2, 1964: 18-22)

“ครั้นพระเยซูทรงเห็นประชาชนเป็นอันมากมาล้อมพระองค์ไว้ พระองค์จึงตรัสสั่งให้ข้ามฟากไป ขณะนั้นมีธรรมอาจารย์คนหนึ่งมาหาพระองค์ทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า ท่านไปทางไหนข้าพเจ้าจะตามท่านไปทางนั้น” พระเยซูจึงตรัสว่า “หมายจึงจากยังมีไฟรสองและนกในอากาศก็ยังมีรังแต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศรีษะ” อีกคนหนึ่งในพวกศิษย์ของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ ไปฝังศพบริคาข้าพระองค์ก่อน” พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด ปล่อยให้คนตายของเขางดิค”

ถึงแม้ว่าพระเยซูมีสาวกแล้ว แต่ไม่ได้ประทานศีลบวชให้ ท่านให้สาวกเหล่านี้ คอยติดตามรับใช้ พร้อมทั้งเรียนรู้คำสอนและแนวทางปฏิบัติที่ถูกต้องจากการปฏิบัติและการเทศนาแสดงความคิดของท่านโดยตรง จึงเป็นที่น่าสังเกตว่า พระเยซูทำเช่นนี้ถือเป็นการคัดเลือกอีกวิธีหนึ่งหรือไม่ หลังจากที่ทรงเลือกคนที่จะมาติดตามได้ 12 คน คำสอนเกิดขึ้นเมื่อใกล้ถึงวันสิ้นชีพของพระเยซูคือ มีสาวก 1 ใน 12 คนอาใจออกห่างพระองค์โดยการนำทหารมาจับ ดังนั้น จึงถือได้ว่า ช่วง 3 ปี ที่ไม่ทรงประทานศีลบวชให้ก็เพื่อคัดสรrnบุคคลที่เหมาะสมจริงๆ ที่จะมาทำหน้าที่เผยแพร่คำสอนของพระองค์ ได้อย่างตรงไปตรงมา การปฏิเสธคำสอนของท่านจึงเป็นข้อบ่งชี้ว่า แม้จะมี คุณสมบัติแล้ว แต่ต้องมีความทุ่มเทด้วยชีวิตจิตใจจริงๆ จึงจะเหมาะสมรับหน้าที่สืบทอดอำนาจการเป็นผู้เผยแพร่องค์ของพระเจ้าจากพระเยซู

การประทานศิลปะหรือบพติศมา จึงเกิดขึ้นเมื่อผู้รับมีความพร้อมที่สุด สามารถสละชีวิตทั้งชีวิตที่จะทุ่มเทให้กับศาสนาอย่างจริงจัง ดังที่ได้ประทานศิลป์อันศักดิ์สิทธินี้ให้แก่สาวกทั้ง 11 คนด้วยการคืนชีพมาจากความตาย ดังปรากฏว่า

แต่สาวกสิบเอ็ดคนนั้น ก็ได้ไปยังกาลี ถึงภูเขาที่พระเยซูได้ทรงกำหนดไว้ และเมื่อเห็นพระองค์จึงกราบนมัสการ แต่บางคนยังสงสัยอยู่ พระเยซูจึงเดชะเข้ามาใกล้แล้วตรัสกับเขาว่า “ฤทธานุภาพทั้งสิ้นของไวน์แก่เราแล้ว เหตุฉะนั้นเข้าให้เป็นสาวกของเรา ให้รับบพติศมา ในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์ สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวงเข้าไว้ นี่แหล่เราระอยู่กับเข้าทั้งหลายเสมอไปจนกว่าสิ้นยุค”

แนวทางการคัดเลือกคนเข้าบวชของพระเยซู ยังมีอิทธิพลสะท้อนให้เห็นได้จากหลักการและกฎหมายที่ในปัจจุบัน ที่กำหนดให้ผู้ที่จะเข้ารับศิลปะด้วยการทำการศึกษาลงคำสอน ระบุเป็นประเพณี ความเชื่อของคริสตศาสนานี้ รวมถึงศึกษาวิชาการอื่นๆ ที่จะช่วยส่งเสริมให้การทำหน้าที่นาทหลวงเกิดความสะดวกสบายขึ้น และให้ฝึกปฏิบัติหลักข้อประพฤติของนาทหลวงเป็นเวลาระยะเวลาหนึ่งเสียก่อน จึงสามารถเข้ารับศิลปะได้

1. ยุคการบุกเบิกเผยแพร่องศากระสุ่นการเป็นสถาบันที่สมบูรณ์

สาวก 11 คน ได้เป็นกำลังสำคัญในการสืบทอดเจตนาภรณ์ของพระเยซูโดยการได้เดินทางไปเผยแพร่คำสอนของพระองค์ในที่ต่างๆ หลังจากที่พระเยซูถูกประหารชีวิตล่วงเหลี่ยมมา 10 วัน ในขณะที่สาวกคนสำคัญกำลังประชุมกันอยู่ในห้องรับประทานอาหาร พระจิต (Holy Spirit) ก็ได้ปรากฏขึ้นท่านกลางสาวกเหล่านั้น ทำให้พวกเขามีกำลังใจที่จะออกเผยแพร่คำสอนของพระเยซูอย่างจริงจัง และถือเป็นการให้สิทธิสาวกทั้งในที่ประชุมนั้น มีหน้าที่เผยแพร่คำสอนของพระเยซู อย่างถูกต้อง เนื่องจากการประทานพรของพระจิตถือเป็นการมอบความเป็นนาทหลวงให้เหล่าสาวกเหล่านั้นแล้ว

สาวกที่เป็นหัวหน้าใหญ่ในการปฏิบัติงาน คือเปโตรหรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า ปีเตอร์ ได้จัดตั้งกลุ่มชาวคริสต์ขึ้น ช่วงแรกอยู่ในกรุงเยรูซาเลם ต่อมาขยายมาที่เมืองอันทิโอก และก็ค่อยๆ แทรกซึมเข้าไปในอาณาจักรโรมัน ปีเตอร์เป็นคนสำคัญมากคนหนึ่งที่เป็นเหตุให้มีการตั้งมั่นของคริสตศาสนานในกรุงโรมในระยะต่อมา (บัญชา กิจประเสริฐ, 2542: 51)

นอกจากปีเตอร์แล้ว บุคคลที่ถือว่าสำคัญไม่แพ้กันคือ ปอล หรือเปาโล ผู้ที่ได้อุทิศชีวิตอันสุขสบายของตนในตรรกะที่มีฐานะดี เดินทางเผยแพร่ในที่ต่างๆ และต่อมาก็ได้รับการช่วยเหลือจากปีเตอร์ในการเดินทางไปเผยแพร่ และในที่สุดก็ได้เดินทางตามหลังปีเตอร์เข้าไปเผยแพร่ศาสนาในโรมันด้วย

แต่จะต้องของอัครสาวกคนสำคัญทั้งสองก็ไม่ต่างอะไรกับพระเยซู เมื่อทั้งสองท่านต้องมาพบกุจูบจากการโอดนประหารโดยทหารโรมัน เนื่องจากอาณาจักรโรมันไม่ให้การสนับสนุน มีมติให้ทำการกวาดล้างชาวคริสต์อย่างไม่ปราณีและต่อเนื่องมากกว่า 3 ศตวรรษ แต่จากการต่อสู้อย่างไม่ย่อท้อของสาวกในรุ่นแรกๆ ไม่เป็นการเสียแรงเปล่า เป็นการกรุยทางให้นักเผยแพร่รุ่นหลังๆ สามารถทำให้จักรพรรดิโรมันหันกลับมานับถือคริสตศาสนาและตั้งแต่นั้นมาอาณาจักรโรมันก็ ตกอยู่ใต้อำนาจของคริสตศาสนาโดยลัทธิเชิง

2. การคัดคนเข้าบวชและชีวิตนักบวช

ตั้งแต่เริ่มคริสตศักราชมาจนถึงยุคกลาง นักบวชไม่ได้ถูกคัดเลือกหรือถูกฝึกฝนอบรมโดยมีหลักสูตรการเรียนอย่างเป็นระบบเหมือนในปัจจุบัน แต่นักบวชในสมัยนั้นเป็นผู้ที่มาจากคนที่มีความสนใจศาสนาอย่างจริงจัง ด้วยการหวานขวยแสวงหาสถานที่ศึกษาศาสนาด้วยตัวเอง บางครั้งก็ท่องเที่ยวไปในที่ต่างๆ เพื่อศึกษาและสั่งสมประสบการณ์จากที่ต่างๆ และการศึกษาศาสนาโดยตรงยังทำได้ยาก ต้องศึกษาผ่านการศึกษาอักษรศาสตร์ เทววิทยา และปรัชญา จึงถือได้ว่านักบวชในสมัยก่อนนั้นต้องเป็นผู้ที่มีจิตใจไฟหศาสนาอย่างแท้จริง มีการศึกษาผ่านวิชาปรัชญาประกอบเพื่อนำไปเต็มความคำสอน หรือนำไปอธิบายคำสอนให้มีเหตุผลมากขึ้น นักบุญที่เป็นแบบอย่างในการศึกษาหรือนำหลักคำสอนของพระเยซูไปเกี่ยวข้องกับปรัชญา หรือไปเกี่ยวพันกับระบบการศึกษา และถือเป็นการปฏิรูปคำสอนให้เข้าสู่ระบบการเรียนรู้ได้อย่างยอดเยี่ยมคือ ออ古สติน (Saint Augustine) ท่านเป็นตัวอย่างที่ก่อให้เกิดการศึกษาคำสอนอย่างเป็นระบบ ร้อยเรียงคำสอนให้มีความสอดคล้องกัน เป็นไปในแนวทางเดียวกัน ส่งผลให้คริสตชนรุ่นหลังๆ มีเครื่องมือในการพัฒนาการศึกษาด้านศาสนาไปพร้อมๆ กับความเจริญก้าวหน้าด้านวิชาการอื่นๆ โดยเฉพาะปรัชญา

พอถึงยุคกลาง นักบวชก็มีส่วนสำคัญในการวางรากฐาน และจัดระบบทางสังคมและความคิดใหม่ๆ รวมทั้งเป็นบุคลากรสำคัญในสถาบันการศึกษา และเป็นคนจัดระบบการศึกษาทั้งทางโลกและทางธรรม ในวัดอันเป็นที่อยู่ของนักบวช เป็นแหล่งรวมของการศึกษาวิทยาการแขนงต่างๆ มีการศึกษาที่แบ่งแยกอย่างชัดเจน เช่น ด้านอักษรศาสตร์ เทววิทยา กฎหมาย และปรัชญา (นิกาย พระฤกษ์งาม, 2543: 10) นักประชัญญาในยุคนี้ส่วนมากจึงเป็นนักบวช ถือได้ว่ายุคนี้เป็นยุคเพื่อฟื้นฟูของชีวิตนักบวช

อย่างไรก็ตาม ในตอนปลายของศตวรรษที่ 14 เป็นด้านมาศานักร ได้ไปผูกติดกับอาณาจักรมากเกินไปทำให้ผู้นำทางศาสนาจักร ซึ่งมาจากตะรากลุบวนางเสียเป็นส่วนใหญ่ ไม่มีความรู้ด้านศาสนาและจริยธรรม เข้ามาทำหน้าที่เป็นเพียงผู้รักษาผลประโยชน์ทางโลกมากกว่าจะคำนึงถึงความถูกต้องทางธรรม ทำให้ช่วงนั้นเกิดความเสื่อมโทรมด้านวิถีชีวิตและการปฏิบัติทางศาสนาของชาวคริสต์ ส่งผลให้เกิดข้อโต้แย้งและการวิพากษ์วิจารณ์ต่างๆ นานาต่อพฤติกรรมอันไม่เหมาะสมนี้ ผู้นำสำคัญ

ในการทำเช่นนี้คือ มาร์ติน ลู瑟อร์ ท่านมีบทบาทในการต่อต้านและทำการปฏิรูปศาสนาในเวลาเดียวกัน นี่ จนสิ่งที่ท่านทำเป็นต้นตอของการแตกแยกนิกายสำคัญอีกนิกายหนึ่งคือ นิกายโปรเตสแตนท์

ในยุคนี้ คาಥอลิก มีการตื่นตัวขึ้นมา เพื่อที่จะทำการปฏิรูปชีวิตของนักบวชของตนด้วย เหตุผลนั้น จะเห็นได้จากมีการตั้งคณะกรรมการนักบวชขึ้นมาใหม่เรียกว่า คณะกรรมการเยอรมัน ในปี ค.ศ.1546 โดยมีเป้าหมายคือ ป้องกันพวกราษฎร์ คณะกรรมการนักบวชนี้เป็นที่รวมของนักประชญ์ เพราะได้ให้ความสำคัญกับการศึกษามาก ต่อมามีการตั้งวิทยาลัยขึ้นมาเองในหลายประเทศ (นิกา พรฤกษ์ งาน, 2543: 12)

ปรากฏการณ์ตื่นตัวในการฟื้นฟูชีวิตนักบวชนี้เริ่มขึ้นตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 15 โดยมีการฟื้นฟู คณะกรรมการนักบวชต่างๆ เพื่อให้นักบวชมีระเบียบวินัยและทำการตามเจตนาของผู้ก่อตั้งของแต่ละคณะ เช่น คณะเบเนดิกต์ คณะคอมมิニกัน คณะฟรังซิส เป็นต้น ช่วงนี้มีการก่อตั้งคณะใหม่ๆ ขึ้นมากมายเพื่อเป้าหมายที่แตกต่างกัน เช่น คณะฟ้าเตเบเนฟราเตลลี ที่ตั้งขึ้นมาเพื่อช่วยเหลือคนเจ็บป่วย และคนที่เป็นโรคประสาทหรือมีปัญหาทางจิตใจ คณะกรรมการเมลิตัน เน้นชีวิตทางจิตวิญญาณและการเข้าถึงรหัสนัยของพระเจ้า เป็นต้น นอกจากนี้ การปฏิรูปครั้งสำคัญก็เริ่มขึ้นจากการจัดให้มีการทำสังคายนาเมืองแทرنต์ ขึ้นในปี ค.ศ. 1545–1563 การประชุมครั้งนี้ไม่เพียงทำระสำคัญทางศาสนา แต่ยังเป็นสังคายนาที่ให้ความสำคัญกับการฝึกฝนอบรมคนที่จะมาเป็นพระสงฆ์ด้วย โดยการประกาศให้มีการตั้งสามเณร ลัทธิ ขึ้น เพื่อจะส่งนักบวชที่มีคุณภาพกลับไปฟื้นฟูศาสนาใน ท้องถิ่นของตนเอง ถือเป็นก้าวแรกที่จะทำให้นักบวชในคริสตศาสนา นิกายโรมันคาಥอลิกมีระเบียบวินัย เป็นผู้ที่มีศักยภาพในด้านต่างๆ พร้อมที่จะเผยแพร่ศาสนาและช่วยเหลือประชาชนในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านการแพทย์ ด้านการศึกษา และด้านสังคมส่งเสริมให้ดี เพื่อให้เป้าหมายนี้ประสบความสำเร็จและได้บุคลากรที่มีประสิทธิภาพ ประสบความสำเร็จในปี ค.ศ. 1625 ที่กรุงโรม โดยเปิดให้เป็นสถานที่ฝึกฝนอบรมบุคลากรของศาสนาจักร ให้เป็นผู้มีความรู้และความพร้อมในด้านต่างๆ จึงได้มีความสามารถเป็นผู้นำทางศาสนาของศาสนิกชน ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม และมีประสิทธิภาพ สามารถทำงานร่วมกันได้ดีทั้งกับนักบวชด้วยกันเอง ผู้ช่วยนักบวช และกับศาสนิกชนทั่วไป หลังจากนั้นไม่นาน บ้านแพรในที่ต่างๆ ก็ถูกจัดตั้งขึ้น รวมทั้งที่ปรีสท์ ที่มีท่านปอลลีอ และท่านลังแบร์ต ได้ร่วมกันจัดตั้งบ้านแพรมิสซังต่างประเทศแห่งกรุงปารีสขึ้นในปี ค.ศ. 1660 ซึ่งถือได้ว่าบ้านแพร เป็นสถาบันที่ด้านแบบการฝึกฝนอบรมนักบวชเพื่อเตรียมส่งไปเผยแพร่ศาสนาบ้าง ประเทศต่างๆ ในแอเซีย หลักสูตรที่ใช้ในการสอนจะเน้นวิชาการด้านเทววิทยา ปรัชญา รวมทั้งพิธีกรรม หัดขับ (เพลง Gregorian) ภาษาลาติน (ปัญชา กิจประเสริฐ, 2542: 51)

การคัดคนเข้าบวชในประเทศไทยในปัจจุบัน

1. สามเณรลัทธิในสยาม

คริสตศาสนาแห่งเข้ามาในประเทศไทยในยุคแห่งการล่าอาณา尼คมของตะวันตก ซึ่งเกิดขึ้นตรงกับสมัยกรุงศรีอยุธยา เป็นช่วงที่ประเทศไทยในยุโรปมีการปฏิวัติทั้งทางการเมือง อุดสาหกรรมและศาสนา ทำให้ประเทศไทยเหล่านี้ต้องการวัตถุดิบในการพัฒนาอุตสาหกรรมและหาที่ระบายสินค้าต่างๆ ประเทศแถบเอเชียซึ่งกว้างใหญ่และมีทรัพยากรามมากมายจึงตกเป็นเป้าหมายของประเทศไทยตะวันตกเหล่านี้ การเข้ามาของประเทศไทยตะวันตกนี้จะใช้วิธี 3 M คือ Merchant Military และ Missionary คือใช้หลักการค้า การทหาร และศาสนา ในด้านศาสนาที่มีการปฏิรูประบบการศึกษาให้นักบวชนมีความรู้ความสามารถพร้อมที่จะเดินทางไปเผยแพร่ศาสนาในที่ต่างๆ ได้ โดยผ่านการฝึกฝนอบรมจากสามเณรลัทธิที่ตั้งขึ้นมาฝ่ายศาสนาได้อาศัยการพาณิชย์และการเมืองเป็นเครื่องนำร่องในการเผยแพร่ศาสนาไปสู่เอเชียส่งผลให้การเผยแพร่เป็นไปด้วยความสะดวกสบาย

ถึงแม้ว่า การเผยแพร่ในยุคนี้ไม่ประสบความสำเร็จมากนัก และในบางประเทศก็มีการต่อต้านกันอย่างอิอกเริก สาเหตุในเบื้องต้นน่าจะมาจากคริสตศาสนาในสมัยนั้นยังไม่สามารถปรับตัวเข้าหากลัทธิธรรมท้องถิ่นของเอเชียได้มากนัก ยังมีคัมภีร์ธรรมเดิมของตน ทำให้คนที่นับถือใหม่ๆ รู้สึกว่าตัวเองเป็นสิ่งแผลกปลอมหรือแผลแยกจากสังคมเดิม จึงไม่ได้รับความสนใจมากนัก โดยเฉพาะประเทศไทยที่ไม่ตกเป็นอาณา尼คอมอย่างประเทศไทย ที่จักราช ระบบทิเบตของสังคม และกำหนดนโยบายทางด้านการเมืองการปกครอง การพาณิชย์ด้วยผู้นำเพียงคนเดียว คือกษัตริย์ ซึ่งสามารถทำได้อย่างอิสระ จะเห็นได้จากนโยบายของกษัตริย์แต่ละองค์ เช่น สมเด็จพระนราธิราษฎร์ ฯ ไทยผู้ทรงผูกไมตรีกับชาติตะวันตก โดยเฉพาะกับฝรั่งเศสเพื่อเป็นการถ่วงดุลอำนาจของชาวโปรตุเกส และทรงให้เสรีในการเผยแพร่ศาสนาของเหล่ามิชชันนารี เนื่องจากทรงเห็นประโยชน์ในการรักษาประเทศไทยและรับเอาวิชาการต่างๆ จากการสร้างโรงพยาบาล และโรงเรียนของเหล่ามิชชันนารี ส่วนในรัชกาลต่อมาคือพระเพทราชา พระองค์ไม่ทรงสนพระทัยกับชาวตะวันตก คริสตศาสนาถูกห้ามไม่ให้เผยแพร่ในประเทศไทย ลาว และมองุ (เสรี พงศ์พิช, 2531: 84)

การให้เสรีภาพในการประกาศคริสตศาสนาของสมเด็จพระนราธิราษฎร์ ฯ ถือเป็นการเปิดโอกาสให้นิกายโรมันคาಥอลิกได้เผยแพร่ในประเทศไทยอย่างถูกต้องและเต็มรูปแบบ และเป็นที่มาของการสร้างประชาคมของชาวคริสต์อย่างครบวงจรขึ้น โดยมีทั้งสำนักบุญยก บ้านพักบาทหลวง โบสถ์ โรงพยาบาล สถานศึกษา สถาบันผู้ดูแล สถาบันศึกษา และโรงเรียน (สามเณรลัทธิ) ประชาคมนี้เกิดขึ้นจากการงานของมิชชันนารีต่างประเทศแห่งกรุงปารีส ใช้เป็นศูนย์ประสานงาน และที่ฝึกฝนอบรมมิชชันนารี

ให้มีความรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมประเพณีของประเทศไทยก่อนที่จะออกไปเผยแพร่ (บัญชา กิจประเสริฐ, 2542: 49)

สามเณรลัทธิเกิดขึ้นแห่งแรกในประเทศไทย โดยมีลักษณะเป็นแบบผสมผสานคือเป็นทั้ง บ้านเณรและโรงเรียน (college-seminary) เนื่องมาจาก การเปิดรับผู้ที่สมัครใจมาเป็นเณร เด็กคริสตชน และผู้เรียนคำสอนแล้วบังรับนักเรียนฝ่ากจากสมเด็จพระนารายณ์มหาราช 10 คน ด้วย (บัญชา กิจประเสริฐ, 2542: 49) สามเณรลัทธิแห่งนี้ได้มีการเร่งรัดให้สร้างเสริจภายในปีเดียวภายในพื้นที่สมเด็จพระนารายณ์มหาราชทรงพระราชทานอยู่ในบ้านปลาหนีด ตั้งอยู่บนฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา ติดกับค่ายของชาวญวนในกรุงศรีอยุธยาใกล้วัดพุทธไสววรรค์ โดยได้รับการตั้งชื่อว่า “บ้านเณرنักบุญยอเซฟ” (St.Joseph’s College) บ้านเณรแห่งนี้ถือเป็น จุดเริ่มต้นของการศึกษาอบรม ฝึกฝนคริสตชนให้เป็นผู้ที่มีความพร้อมที่จะเข้ารับศิลปะเพื่อสืบสานและเผยแพร่ศาสนาในดินแดนสยามประเทศไทยและเป็นที่มาของการก่อตั้งบ้านเณรในรุ่นต่อๆ มาในประเทศไทยถึงรุ่นปัจจุบันนี้ คือ

บ้านเณรมหาพรหมณ์ (The Seminary of the Holy Archangels) 2208 – 9

บ้านเณรคอนสแตนตีเนียน (Constantinian College) 2229

บ้านเณรเล็ก

บ้านเณรแม่พระนิรมล บางช้างหรือบางกอกแขวง ตั้งขึ้นในปี 2473 ป้ายไปที่จังหวัดราชบุรี เมื่อปี 2502

บ้านเณรพระฤทธิ์ ตั้งขึ้นในปี 2477 ป้ายมาจากบ้านเณรบางช้าง อยู่ในจังหวัดจันทบุรี

บ้านเณรพระฤทธิ์บ้านองแสง ตั้งขึ้นในปี 2481 ภายหลังตั้งใหม่ในปี 2497 มีชื่อใหม่ว่า บ้านเณรพาตima

บ้านเณrnักบุญยอเซฟ ตั้งขึ้นในปี 2508 ที่นครปฐม

บ้านเณรพระคริสตประจักษ์ ตั้งขึ้นในปี 2512 ที่อุบลราชธานี

บ้านเณร/สำนักฝึกอบรมนักบุญดอนนิกาย์โอ ตั้งขึ้นในปี 2519 ที่สุราษฎร์ธานี

บ้านเณรสันติราชา ตั้งขึ้นในปี 2524

บ้านเณรกลางพระวิสุทธิชิวงษ์ (Holy Family Seminary) 2518

บ้านเณรใหญ่ แสงธรรม (Lux Mundi Seminary) 2515

2. ขั้นตอนการเข้าสู่สามเณรลัทธิ

ปัจจุบัน ระบบการสอนของสามเณรลัทธิจะปรับให้สอดคล้องกับการศึกษาในหลักสูตรของโรงเรียนทั่วไป เพียงแต่จะมีกฎระเบียบที่แตกต่างออกไปเพื่อใช้เป็นกรอบเฉพาะในการฝึกฝนอบรมบุคลากรให้มีคุณภาพตามนโยบายของสามเณรลัทธิแต่ละแห่งเท่านั้น โดยแต่ละแห่งจะมีนโยบายแตก

ต่างกันไปดังเดี่ยวนี้แล้วของการรับเข้าสามเณราลัย แต่โดยรวมแล้วการกำหนดกฎหมายที่ต่างๆ ใน การรับนักศึกษาหรือเอกสารของแต่ละคณะนักบวชก็มีพื้นฐานที่ใกล้เคียงกันดังนี้

คุณสมบัติของผู้สมัคร คณะกรรมการเลี่ยง วุฒิการศึกษาอย่างต่อไป

1. เป็นเด็กชายอุลิคที่มีความศรัทธา สนใจชีวิตนักบวช

2. มีสติปัญญาดีพอสมควร

3. มาจากครอบครัวศาสนิกท์ดี เรียบร้อย มีความศรัทธา

4. มีร่างกายและจิตใจสมบูรณ์

5. ผู้ปกครองสามารถช่วยเหลือค่าเล่าเรียนระหว่างที่ยังเป็นนักเรียนอยู่

คณะเยสุอิต

6. เป็นเยาวชนชายที่ได้ผ่านขั้นตอนการเข้าค่ายกระแสเรียกของคณะเยสุอิตในระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 ถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

7. สำหรับผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือผู้ที่ไม่ได้ผ่านขั้นตอน การเข้าค่ายกระแสเรียกให้ติดต่อกับคณะเยสุอิตเป็นกรณีพิเศษเพื่อการพิจารณาเป็นเฉพาะราย

8. มีผลการศึกษาอยู่ในเกณฑ์ระดับปานกลาง

9. เป็นผู้ที่มีความประพฤติดี มีบุคลิกภาพที่เหมาะสม

10. เป็นผู้ที่มีความตั้งใจต่อการศึกษา และมีความรับผิดชอบต่อตนเอง

11. เป็นผู้ที่มีความศรัทธา : มีความสนใจและตั้งใจจริงต่อการรักที่จะรับใช้พระผู้เป็นเจ้า และเพื่อนมนุษย์ พร้อมทั้งเป็นผู้ที่มีความเสียสละที่จะปฏิบัติภารกิจหน้าที่เพื่อส่วนรวม

12. มีสถานภาพทางครอบครัวที่อบอุ่นและปราศจากปัญหาความขัดแย้งภายในครอบครัว ด้วยประการใดๆ ทั้งล้วนและต้องได้รับอนุญาตจากผู้ปกครองในการสมัครด้วย

(กลุ่มกระแสเรียก ก.ท.ม.:26 2527: 5, 15-16)

ตัวอย่างเอกสารสำคัญในการสมัครบวชในคณะต่างๆ คณะพระมหาไถ

1. ในสมัครเข้าเป็นเณรที่คุณพ่ออธิการจัดส่งให้ในวันสัมภาษณ์

2. ในรับรองของคุณพ่อเจ้าอาวาส หรือผู้ใหญ่ทางศาสนาคนใดคนหนึ่ง

3. ในรับศีลล้างนาป

4. ในรับศีลกำลัง

5. ในรับศีลสมรสของบิวดามารดา

6. ในรับรองการศึกษา

7. สำเนาทะเบียนบ้าน และเอกสารอื่นที่จำเป็นเกี่ยวกับทะเบียนบ้าน

8. รูปถ่ายชุดนักเรียนขนาดติดใบรับรองการศึกษา

คณะกรรมการผลักดันสิทธิ์

1. จุดหมายและนำตัวเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ของครอบครัวและความประพฤติของผู้สมัคร (จากคุณพ่อเจ้าอาวาส)

2. ใบรับศีลล้างนาป และใบรับศีลกำลัง
3. ใบรับรองศีลสมรสของบิดา-มารดา
4. สำเนาทะเบียนบ้าน
5. ใบสุทธิ และสมุดรายงานผลการสอน
6. รูปถ่าย 2 นิ้ว จำนวน 6 รูป

(กลุ่มกระแสเรียก ก.ท.ม.:26 2527: 5, 15-16)

3. หลักการและหลักสูตรสามเณราลัย

หลักการและหลักสูตรในปัจจุบันของสามเณราลัยเป็นไปตามนโยบายของการสังคมนิภาติกันที่ 2 ที่ต้องการให้แพร่เรียนวิชาอักษรศาสตร์และวิทยาศาสตร์ เพื่อจะทำให้สามารถเรียนวิชาชั้นสูงต่อไปได้ โดยเฉพาะภาษาลาตินเพื่อให้สามารถเข้าใจและใช้ออกสารต่างๆ ของคริสตศาสนาได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ผลจากการสังคมนิภาติกันที่ 2 ยังให้สิทธิแก่สภานิติธรรมในแต่ละสังฆมณฑล เป็นผู้กำหนดระบบในการอบรมผู้ที่จะมาเป็นพระสงฆ์ ดังปรากฏอยู่ในเอกสารสังคมนิภาติกันที่ 2 เล่ม 4 หน้า 72 ว่า

“เนื่องจากมีชนชาติและภูมิป่าไม้แตกต่างกันอย่างมากมาย จึงวางไว้แล้วกฏหมายบัญญัติไว้ เท่านั้น เพราะฉะนั้นให้ตั้ง “ระบบอบรมพระสงฆ์” โดยเฉพาะขึ้นสำหรับแต่ละชาติหรือแต่ละอารีต”

ถึงแม้ว่า หลักเกณฑ์ต่างๆ ที่ตั้งขึ้นต้องมีการแก้ไขปรับปรุงใหม่เป็นครั้งคราวไป และจะต้องได้รับอนุมัติหรือเห็นชอบจากสำนักพระสนตะปานดำเนินการนำไปใช้จริง

บ้านเณรเล็ก ในเอกสารแห่งสภานิติธรรม วัติกันที่ 2 ตอนพระสมณกฤษ្ឪิกาแห่งสภานิติธรรมนี้ ได้กล่าวถึงหลักการและหลักสูตรของสามเณรเล็กไว้อย่างกว้างๆ ว่า

ในสามเณราลัยเล็กที่ตั้งขึ้นเพื่อส่งเสริมกระแสเรียกนี้ให้ใช้การฝึกอบรมทางศาสนาแบบพิเศษ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งให้ใช้การควบคุมดูแลทางวิญญาณอันเหมาะสม ฝึกเตรียมสามเณรให้เดินตามพระคริสตเจ้าพระผู้ไถ่ไปด้วยใจกว้างและดวงใจอันบริสุทธิ์ สามเณรจะต้องบำเพ็ญชีวิตอย่างเหมาะสมสมกับอายุ อุปนิสัย และขั้นพัฒนาตรงกับหลักจิตวิทยาอันดีและถูกต้อง โดยมีผู้ใหญ่คอยแนะนำนำอย่างบิดา และพ่อแม่คอยร่วมมือเป็นอย่างดี อย่าลืมเลยที่ให้สามเณรมีโอกาสได้ประสบการณ์ในชีวิตนุழຍ์ตามสมควร และปล่อยให้เขามีความสัมพันธ์กับครอบครัวตามปกติ นอกจากนั้น ข้อกำหนดต่อไปนี้ซึ่งเกี่ยวกับสามเณราลัยใหญ่

ต้องคัดแปลงให้เข้ากับสามเณราลัยเล็กเท่าที่เหมาะสมแก่จุดหมายและระบบของสามเณราลัยนั้น การศึกษาของสามเณรนั้น ต้องจัดในแบบที่เขาจะเรียนต่อในที่อื่นได้โดยไม่ลำบาก ถ้าเขาจะเลือกถือสภาพชีวิตแบบอื่น

สามเณรเล็กก็คือ เด็กที่กำลังศึกษาอยู่ระหว่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1–6 ซึ่งยังต้องพึ่งพาอาศัยผู้ปกครองอยู่มาก จึงเห็นได้ว่า นโยบายสำหรับสามเณรเล็กจึงเกี่ยวข้องกับครอบครัว ทั้งนี้เนื่องจากเณรเล็กยังอยู่ในวัยที่นักเรียนต้องหันหน้าไปสนใจสิ่งไม่ดีต่างๆ ได้ ทั้งยังคงต้องการความอบอุ่น และความคุ้นเคยในการปลูกฝังความรู้และความเชื่อทางศาสนา สามเณราลัยจึงส่งเสริมให้เณรเข้าใจศาสนาด้วยการจัดให้มีกิจกรรมต่างๆ ขึ้นเพื่อให้เณรได้เข้ามามีส่วนร่วมและเรียนรู้พิธีกรรม คำสอน ความเชื่อไปพร้อมๆ กันเก็บเกี่ยวประสบการณ์ทางศาสนาไปด้วย จุดหมายของนโยบายนี้ก็คือให้เณรเข้าถึงกระแสโลก หมายถึง การกระตุนให้เณรไฟหัวศาสนา สามารถอุทิศตนเพื่อพระศาสนาได้ทุกเวลา หรือแม้กระทั้งตลอดชีวิตของตนเองก็ได้

บ้านเณรยังเป็นที่ป้องกันไม่ให้เมล็ดพันธุ์นี้ถูกทำลายด้วยองค์ประกอบอื่นๆ มากมายจากแรงจูงใจภายนอกหรือความโน้มเอียงทางโลกมากกินไป บ้านเณรจึงมีเหมือนลักษณะเป็นโรงเรียนกินนอน ส่วนการอบรมในบ้านเณรเล็กมีตารางเวลาใกล้เคียงกับนักเรียนอื่นๆ เพราะเรียนในโรงเรียนทุกวิชาเหมือนกันตามหลักสูตรของกระทรวงฯ จนจบชั้นมัธยมปลาย และขณะที่จบจากการเรียนก็จะมีการอบรมเพิ่มเติม เช่น ร่วมพิธีมิสซาและสาคดมนต์ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้เณรมีพื้นฐานทางศาสนาแน่นขึ้น (บัญชา กิจประเสริฐ, 2542: 57) เนื่องจากใช้เวลาตามหลักสูตรที่บ้านเณรเล็ก 6 ปี

บ้านเณรกลาง บ้านเณรกลางนี้ มีข้อกำหนดเพื่ออบรมฝึกฝนเตรียมชีวิตชีวิต และพิจารณากราดเสเริกเป็นพิเศษ โดยอาศัยการเจริญชีวิตกลุ่ม การถือตามกำหนดการที่มีตามตารางเวลาและระเบียบวินัยภายในบ้านเณรเป็นเครื่องมือส่งเสริม นอกนั้นยังเตรียมความรู้พื้นฐานเพื่อการเรียนต่อที่บ้านเณรใหญ่ต่อไป (ประยูร พงศ์พิมล, 2539: 33) โดยเฉพาะด้านภาษาอังกฤษและภาษาลาติน เนื่องจากได้รับการอบรมในด้านการใช้ชีวิตนักบวช ตลอดจนระเบียบวินัยของแต่ละคณะนักบวชอย่างลึกซึ้ง เนื่องจากใช้เวลาอยู่ประมาณ 1 – 2 ปี

บ้านเณรใหญ่ (แสงธรรม) สามเณรใหญ่ถือเป็นความหวัง เป็นหัวใจของคริสตจักรคาಥอลิกก์ ว่าได้ เนื่องจากหลายคนในจำนวนเณรในบ้านเณรแห่งนี้จะกลายมาเป็นนักบวช (บาทหลวง) ผู้ประกอบกิจทางศาสนา ดำรงคำสอน เผยแพร่ และสืบทอดความเชื่อของนิกายโรมันคาಥอลิกสู่ชนรุ่นหลังต่อไป ดังนั้น เณรใหญ่จึงมีความสำคัญมากต่อกระบวนการดำรงอยู่ของศาสนาจกร นโยบาย หลักการและหลักสูตรต่างๆ จึงเด่นชัด และถูกปรับปรุงให้เหมาะสมกับผู้ที่จะมาเป็นผู้นำทางวิญญาณของ

เหล่าศาสนิกชนในอนาคต ที่ประชุมในสภាសังคายนา วาระที่ 2 จึงได้มีการกำหนดนโยบายอุกมา ให้เห็นอย่างชัดเจนในพระราชบัญญัติ พระสมณกฤษฎีกาและคำแต่งตั้งแห่งสภាសังคายนาไว้

การอบรมสามเณรในสามเณราลัยใหญ่ ตั้งแต่ต้นจนปลาย ต้องมุ่งจะทำให้เข้าเป็นผู้อภิบาล วิญญาณอย่างแท้จริง ตามพระฉบับแบบของพระยาคริสตเจ้าทรงเป็นอาจารย์ สมม์และชุมพานาล ฉะนั้น ต้องฝึกหัดสามเณรให้ทำหน้าที่ (สภាសังคายนาวาระที่ 2, 1964: 77 – 78)

1. หน้าที่ประกาศพระวจนะ เพื่อเข้าใจพระวจนะที่พระเป็นเจ้าทรงเปิดเผยด้วยขึ้นเสมอ เพื่อรักษาความเชื่อในพระวจนะนั้น ด้วยการรำพึงและแสดงออกมานี้ ด้วยการสอนและด้วยความพระพุทธิ

2. หน้าที่ประกอบการวิถีและทำให้วิญญาณศักดิ์สิทธิ์ เพื่อว่าเมื่อสวรค์มรณต์ภานา และประกอบการพิธีกรรมจะได้ทำงานความรอดต่อไปด้วย การถวายบูชาของพระคุณและโปรดศักดิ์สิทธิ์

3. หน้าที่อภิบาลสัตตนรุษ เพื่อรักษาพระคริสตเจ้ามาถึงมนุษย์พระองค์นี้ “ไม่ได้เด็ดจมูก เพื่อให้คนอื่นรับใช้ แต่เพื่อรับใช้และสถาปัตยเป็นค่าไถ่คนเป็นอันมาก” และเพื่อว่า เมื่อได้เป็นผู้รับใช้ ของคนทั่วไปแล้ว จะได้คนกลับใจมากขึ้น

บ้านเณรแสงธรรมแห่งนี้ จัดระบบการดำเนินงานโดยได้มีการแบ่งงานเป็นฝ่ายต่างๆ 5 ฝ่าย คือ ฝ่ายแนะนำวิญญาณ ฝ่ายการอบรม ฝ่ายการศึกษา ฝ่ายอภิบาล และฝ่ายการเงินและทรัพย์สิน (จำเนียร กิจเจริญ, 2539: 59) วิทยาลัยแสงธรรมได้รับอนุญาตให้เป็นวิทยาลัยเอกชนเมื่อวันที่ 19 เมษายน พ.ศ.2519 และทบทวนวิทยาลัยได้รับรองมาตรฐานการศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขา ปรัชญา และหลักสูตรศาสนาศาสตรบัณฑิต สาขาเทววิทยา จากที่เปิดสอน 2 คณะคือคณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาปรัชญาและศาสนา กับคณะศาสนาศาสตร์ สาขาวิชาเทววิทยาในระดับปริญญาตรี

ระบบการศึกษาก่อนที่จะมีการปฏิรูปการศึกษาใหม่จะเป็นการเรียนแบบจับคู่ชั้นปีเรียนคือ ชั้นปี 1-2 จะเรียนวิชาพื้นฐาน ปี 3-4 จะเป็นวิชาต่างๆ ทางสาขาปรัชญา และปี 5-6 เป็นวิชาต่างๆ ทางสาขาเทวศาสตร์ ซึ่งทุกวิชามี 2 หน่วยกิตหนึ่ง และจะมีบรรดาคณาจารย์จากวิทยาลัยอื่นมาสอน วิชาในชั้นพื้นฐานให้กับปี 1-2 ส่วนบรรดาคณาจารย์พระสงฆ์จะสอนในชั้นปี 3-6 ระบบการศึกษา ในช่วงต่อมาได้เริ่มเปลี่ยนระบบใหม่ให้มีการศึกษาถึงชั้นปีที่ 7 เพราะเนื่องจากผู้ใหญ่เห็นว่า การเรียน ใน 6 ปีนั้นยังไม่ครอบคลุมทุกวิชา (ศรีพงษ์ จรัสศรี, 2539: 49)

4. ขั้นตอนการอบรมก่อนเป็นพระสงฆ์

แม้ว่าจะมีสามเณรพาลัยร้อยคนผ่านการศึกษาในสามเณราลัยใหญ่จนจบแล้ว สามเณรเหล่านี้ ทุกคนก็ไม่สามารถบวชได้เลยตามความสมัครใจ เนื่องจากจะต้องผ่านการทัดเดือกและทดสอบอย่าง เก็บงวดจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการพิจารณา ทั้งยังต้องเป็นไปตามกฎหมายพระศาสนาจัดที่ว่าด้วยการ

เข้ารับศีลบวชด้วย ถึงแม้ในปัจจุบัน นاثหหลวงจะมีความขาดแคลนหรือไม่อย่างไรก็ตาม การคัดเลือก และทดสอบต้องเป็นไปตามกฎหมายที่อย่างเคร่งครัดและหลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังจะเห็นได้จากแต่ละการณ์ว่า

เกี่ยวกับคัดเลือกและทดสอบสามเณรทั่วไปนั้น ต้องใช้ความมั่นคงเด็ดขาดเสมอ แม้ว่าจะ มีการขาดแคลนพระสงฆ์ก็ตาม เพราะพระเป็นเจ้าไม่ทรงปล่อยให้พระศาสนจักรขาด ข้าเทวการ แม้ว่าจะเลือกเฉพาะผู้ที่สมควรเท่านั้นให้บวชได้ ส่วนผู้ที่ไม่มีคุณสมบัติที่ ต้องการ ก็แนะนำแต่เพื่อนๆ ให้เขาไปปฏิบัติหน้าที่อื่นอย่างบิดาอกบุตร และให้ช่วยเขาทัน ที่ให้หันเข้าทำงานพรัชธรรมของพระราษฎร์ด้วยความซื่อสัตย์ โดยสำนึกระถะเรียกของขา ในฐานะที่เป็นคริสตชน (สภาพสังคมนานาชาติกันที่ 2, 1964: 80)

เมื่อเณรผ่านการฝึกฝนอบรมในบ้านเณร ใหญ่มาเป็นเวลา 7 ปีแล้ว หากมีความสมัครใจจะ เป็นนักบวชในคาಥอลิกก็ต้องผ่านการฝึกงานอภิบาลเพิ่มอีกเป็นเวลาประมาณ 2 ปี หรือมากกว่านั้น จน กว่าจะได้รับการเห็นชอบจากผู้มีอำนาจตัดสินใจในเรื่องการบวชให้สามารถเข้ารับการบวชได้ แต่ใน บางคอมมูนกับบวช หลังจากเข้าศึกษาที่วิทยาลัยแสงธรรม (บ้านเณรใหญ่) จนครบกำหนดจบแล้วสามารถ บวชได้เลย หากแต่ในระหว่างที่เรียนที่วิทยาลัยฯ เผรจະต้องทำการรื้อฟื้นศีลบน 3 ประการคือ ความ ยากจน ความบริสุทธิ์ (พรหมจรรย์) และความอบอุ่นห้อม เชื้อฟัง ซึ่งเป็นศีลที่นักบวชต้องถือปฏิบัติ ตลอดชีพ โดยจะใช้เวลาช่วงนี้ประมาณ 4 – 6 ปี แล้วแต่ความพร้อมของแต่ละคน หลังจากนั้นจึงมีสิทธิ์ ถวายตัวตลอดชีวิต ก่อนที่จะเข้ารับศีลบวชเป็นนักบวชต่อไป

ความเด็ดขาดในการคัดเลือกและทดสอบผู้ที่จะมาเป็นนักบวชนั้น มีขึ้นก็เพื่อคัดสรรค์ บุคคลที่มีคุณภาพทั้งทางด้านจิตใจและกายภาพ เพื่อให้ได้บุคคลที่เหมาะสมที่จะกลามมาเป็นผู้ทำหน้าที่ เป็นตัวแทนของพระเยซูในการให้ศีลศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ รวมทั้งการประกอบพิธีกรรมอันศักดิ์สิทธิ์และน่า ยกย่อง นอกจากนี้ยังเป็นสื่อที่จะนำพาวิญญาณของศาสนิกชนให้รอดพ้นจากความชั่วร้ายต่างๆ ไปอยู่ ในคืนแ昏สวารค์กับพระเจ้า ดังนั้น บุคคลที่จะสามารถเป็นนักบวชได้ต้องผ่านการทดสอบทางจิต ใจอย่างกวดขันว่า สามารถรับหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์และสามารถดำรงตนอยู่ในระเบียบวินัยของการเป็น นักบวชได้ตลอดไปหรือไม่ การตรวจสอบจึงไม่ได้คำนึงถึงคำว่าเวลา มาเป็นเกณฑ์ที่จะใช้วินิจฉัยมากนัก

อีกเรื่องหนึ่งที่สำคัญคือ จำนวนสิทธิ์ขาดในการบวชนักบวชเป็นจำนวนของพระสงฆ์ราช แต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น นักบวชทั่วๆ ไปไม่สามารถให้ศีลบวชได้ พระสังฆราชจึงถือเป็นปราการค่าน สุดท้ายของภารกิจที่นักบวชต้องรับผิดชอบ ให้บ้าง หากพระสังฆราชเห็นความบกพร่องของ คนที่จะเข้ารับศีลบวช ท่านก็มีสิทธิ์สั่งให้คนนั้นไปฝึกให้ได้ตามหลักเกณฑ์ที่ได้วางไว้ได้ แต่หากคนใด

เหมาะสมที่จะเป็นนาทหลวง ท่านก็มีหน้าที่ส่งเสริม การฝึกฝนอบรมเณรยังเป็นหน้าที่ที่พระสังฆราชต้องมาเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิด ดังที่ได้ปรากฏอยู่ในเอกสารแห่งสถาปัตยานา วาระที่ 2 เล่ม 4, 74 ว่า

“พระสังฆราชมีหน้าที่กระตุ้นเดือนประชาตบูรุษให้ส่งเสริม ค่อยสอดส่องให้กำลังใจและความพยายามทุกด้านประสานกันอย่างใกล้ชิด พระสังฆราชพิจารณาเห็นว่าพระเป็นเจ้าทรงเรียกให้ผู้ใดไปรับใช้พระองค์นั้น ก็ต้องช่วยเหลืออย่างบิดาโดยยอมทำการเสียสละให้ทุกอย่าง” ว่า

พระสังฆราชมีหน้าที่ต้องกำหนดเวลาภาระหนึ่งที่เหมาะสมสำหรับทำการฝึกอบรมจิตใจอย่างเข้มแข็งยิ่งขึ้น พระสังฆราชยังมีหน้าที่ต้องพิจารณาว่าสมควรหรือไม่ที่จะสั่งพักการเรียนชั่วขณะหนึ่งแล้วจัดให้มีการอบรมเกี่ยวกับงานอภิบาลสังฆบูรุษเพื่อทำการทดสอบผู้สมัครจะเป็นพระสงฆ์ให้ดียิ่งขึ้น ตามสถานการณ์ของแต่ละแห่งเป็นหน้าที่ของพระสังฆราช เช่นเดียวกันที่จะวินิจฉัยว่าอายุที่กฎหมายห้าไว้เวลาใดกำหนดให้สำหรับรับศีลบวชนั้น ควรหรือไม่ที่จะกำหนดให้สูงยิ่งขึ้น พระสังฆราชยังต้องตัดสินว่า ควรหรือไม่ที่จะให้สามเณรที่เรียนเทวศาสตร์จบแล้ว ทำหน้าที่สังฆานุกรในระยะเวลาอันสมควรก่อนที่จะบวชเป็นพระสงฆ์ (สถาปัตยานา วาระที่ 2, 1964: 88)

5. คุณสมบัติตามกฎหมายพระศาสนาจารว่าด้วยการเข้ารับศีลบวช

นอกจากเอกสารสมัครใจบวชเป็นนาทหลวงและทำการฝึกอบรมอย่างถูกต้องแล้ว ก็ยังไม่เพียงพอ กับการมีสิทธิ์ได้เข้ารับศีลบวช การเข้ารับศีลบวชยังต้องมีคุณสมบัติที่ไม่ขัดกับหลักกฎหมายพระศาสนาจารที่กำหนดขึ้นมาเกี่ยวกับศีลบวช โดยเฉพาะด้วย ซึ่งกฎหมายนี้อยู่ในกฎหมายพระศาสนาจาร (The Code of Canon Law) ที่ว่าด้วยศีลบวชนาทหลวงโดยได้กำหนดไว้ว่า ผู้ที่จะบวชเป็นนาทหลวงจะต้องมีอิสรภาพในการเข้ารับศีลบวช ในข้อ 1029 กล่าวไว้ว่า ด้วยความสุข รับรองในการตัดสินของมุขนายกหรือผู้ใหญ่ที่มีอำนาจจะต้องพิจารณาผู้ที่จะรับศีลบวชในทุกด้าน ซึ่งได้แก่เรื่องความเชื่อ แรงจูงใจที่ถูกต้อง ในความรู้ที่เหมาะสม มีชื่อเสียงอันดี มีศีลธรรมดี ได้รับการทดลองทั้งในเรื่องของคุณธรรม สุขภาพทั้งทางกายและทางจิตใจอย่างดีเพียงพอ ในข้อ 1031 ผู้ที่จะเข้าสู่ชีวิตนาทหลวงจะต้องอายุครบ 25 ปี มีวุฒิภาวะที่เหมาะสมและได้รับศีลบวชเป็นสังฆานุกรรมแล้ว 6 เดือน ในข้อ 1032 กำหนดไว้ว่า ผู้ที่จะบวชเป็นสังฆานุกร ได้จะต้องจบการศึกษาระดับปรัชญาและเทวศาสตร์ ระดับชั้นปีที่ 5 ข้อ 1041 บุคคลซึ่งไม่เหมาะสมที่จะรับศีลบวชเป็นนาทหลวงมีดังนี้

1. เป็นโรคจิตพื้นเพื่อน ไม่สามารถที่จะตัดสินอย่างสมดุลย์ได้
2. เคยทำผิดต่อเรื่องข้อความเชื่อทางศาสนา
3. พยายามแต่งงาน แม้แต่ในการจดทะเบียนสมรส
4. เคยเป็นมาตรฐานหรือทำแท้ง

5. ผู้ตัวแทน

6. ปฏิบัติศาสนบริการในข้อที่ห้าม (บัญชา กิจประเสริฐ, 2542: 68 – 69)

6. ระดับตำแหน่งหน้าที่ก่อนการเป็นบาทหลวง

การศึกษาในสามเณรลัทธแม่จะเรียนจบตามหลักสูตรแล้วก็ตาม ยังถือว่าความรู้ส่วนนี้ยังเป็นส่วนประกอบในการทำความเข้าใจศาสนาและชีวิตนักบวชได้บางส่วน เป็นการศึกษาเชิงทฤษฎีที่เน้นความเข้าใจด้านสติปัจญา ส่วนอีกด้านหนึ่งของการศึกษาคือ การฝึกทำหน้าที่สังเคราะห์ศาสนาพิธี ซึ่งถือว่า เป็นส่วนสำคัญในการดำเนินชีวิตในฐานะเป็นนักบวช ได้อย่างสอดคล้องกับกฎหมายของพระศาสนาจกรแล้ว ยังถือว่าเป็นการเรียนรู้หน้าที่ของบาทหลวงไปในตัวด้วย เพื่อจะได้สามารถทำหน้าที่การเป็นบาทหลวงที่ดีเมื่อเวลาหนึ่นมาถึง การทำหน้าที่ส่วนนี้จะควบคู่ไปกับภาคทฤษฎีในบางตำแหน่ง ปัจจุบันจะมีการกำหนดเป็นหลักสูตรขึ้นมาในชั้นเรียนโดยตรง นอกนั้นก็จะเป็นการทำประสมการณ์ จากการกรรมและหน้าที่ที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นพิเศษ

ในด้านภาคปฏิบัติ ตามหลักสูตรการศึกษาในวิทยาลัยแสงธรรม ได้กำหนดให้สอดคล้องกับการเรียนรู้ของนักศึกษาไว้ ดังนี้

คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาปรัชญาและศาสนา มีอยู่ 4 วิชา ได้แก่ การสอนศาสนาธรรม, การอภิบาล สื่อมวลชนกับงานอภิบาลและประกาศข่าวดี สังคมกับงานอภิบาลและประกาศข่าวดี

คณะศาสนาศาสตร์ สาขาวิชาเทววิทยา มีอยู่ 5 รายวิชา ได้แก่ การอภิบาลผู้ป่วยและผู้สูงอายุ การเทคโนโลยี การศึกษา การอภิบาลและประกาศข่าวดี ทักษะการให้คำปรึกษา (ชัชชัย รวมอรุณ, 2543: 37 – 38)

แต่มีการทำหน้าที่อีกอย่างหนึ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร โดยการจะบวชเป็นบาทหลวงได้ต้องมีการรับตำแหน่งตั้งแต่ระดับต่ำก่อนไปเรื่อยๆ จนกว่าจะถึงระดับการรับศีลเป็นบาทหลวง ซึ่งมีระดับตำแหน่งหน้าที่ ดังนี้

1. การรับศีลโภก (ปัจจุบันยกเลิกไปแล้ว)

2. ศีลน้อย มี

2.1 ตำแหน่งนายประตูโภสต์ (ปัจจุบันยกเลิกแล้ว)

2.2 ตำแหน่งผู้อ่านคัมภีร์ เผรชั้นเทววิทยาที่แสดงความสมัครใจเข้ารับแต่งตั้งเป็นผู้อ่านพระคัมภีร์ เพื่อประกาศพระวจนะของพระเจ้า ให้กับประชาชนของพระองค์

2.3 ตำแหน่งผู้ช่วยพิธีกรรม เผรชั้นเทววิทยาแสดงความสมัครใจเข้ารับแต่งตั้งเป็นผู้ช่วยพิธีกรรม มีหน้าที่ช่วยเหลือบาทหลวงในการประกอบพิธีกรรม สามารถตั้งศีลมหาสนิท ประกอบพิธีนพาราเม่อพระ ช่วยบาทหลวงแจกศีลมหาสนิทในกรณีจำเป็น เป็นต้น

3. ศีลให้ยู่ มี

3.1 รองสังฆานุกร (ปัจจุบันยกเลิกแล้ว)

3.3 สังฆานุกร เป็นขั้นแรกในฐานนัครักบวช ที่ผู้รับการอบรมได้สมัครใจขอรับพิธีบวชและพระศาสนจักรเห็นว่าเป็นผู้มีคุณสมบัติเหมาะสม เมื่อศึกษาอบรมครบตามขั้นตอน เพื่อทำหน้าที่สังฆานุกร ช่วยพระสงฆ์ในเรื่องพิธีกรรม เช่น การเทศน์ประมวลพระวจາ การแจกศีลมหาสนิท และหน้าที่ทางพิธีกรรมตามหน้าที่ที่ได้รับจากศีล

3.3 นาทหลวง มีอำนาจโปรดศีลศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ ได้หมด ยกเว้น ศีลบวช ทำหน้าที่ถวายมิสซา เทคน์ และปักกรองศาสนิกในเขตวัดของตน

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะมีหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ชัดเจนเกี่ยวกับคุณสมบัติของคนที่สามารถรับศีลบวชได้ หรือมีระบบขั้นตอนการฝึกฝนอบรมที่แน่นอนแล้ว แต่ก็อาจจะมีการเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสมในแต่ละภูมิประเทศ แต่ละอารีต หรืออาจจะมีการเปลี่ยนแปลงตามมติความเห็นชอบของผู้มีอำนาจปักกรองในแต่ละสังฆมณฑล รวมถึงพระสังฆราชด้วย หากแต่การเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมต้องได้รับความเห็นชอบจากสำนักพระสันตะปาปาด้วย ด้วยเหตุนี้ แต่ละคณะนักบวชจึงมีกฎเกณฑ์ในการคัดเลือกผู้ที่ประสงค์จะเป็นนาทหลวงเฉพาะของตนเอง จึงมักจะเห็นความแตกต่างกันไปตามแต่ละนโยบายของแต่ละคณะนักบวช ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเป้าหมายของผู้ตั้งคณะนักบวชนั้นๆ ขึ้นมาเพื่อจุดประสงค์จำเพาะเจาะจงบางอย่าง จึงมีความต้องการบุคลากรที่มีความรู้ความชำนาญต่างกันไป เช่น

- คณะชาดาเชียน ก่อตั้งโดยยอหันน์บอสโก เพื่อช่วยเหลือเยาวชนที่ยากจนและลูกทอดทึ้งและบุกวารกรรมคริสต์

- คณะราดาเซนต์คาเบรียล ก่อตั้งโดย หลุยส์มารี เดอ มงฟอร์ต เพื่ออุปการะเยาวชน และทำงานด้านการศึกษาโดยเฉพาะในประเทศไทย

- คณะรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ ก่อตั้งโดยกาสปาร์ แบร์โโนนี ที่มุ่งช่วยเหลือพระศาสนจักรท่องถิ่น โดยพร้อมทุกเมืองที่จะช่วยเหลือมนุษยชน

- คณะพระมหาไถ่ ก่อตั้งโดย อัลฟองโซ มะรี เพื่อกิจการแพร่ธรรมโดยเฉพาะการเทศน์และอบรมประชาชนของพระเจ้า

- คณะภารามิลเดียน ตั้งโดยภารามิลโล เดอ แลลิส เพื่อส่งเสริมหัวใจปีวาย และพร้อมที่จะเสียชีวิตเพื่อคนปีวาย เป็นต้น (บัญชา กิจประเสริฐ, 2542: 46)

เมื่อจบจากบ้านแพร่ให้ยู่แล้ว บางคณะนักบวชจำเป็นต้องมีการเรียนวิชาชีพเพิ่มเติม เพื่อนำไปใช้ในการปฏิบัติงานตามจุดประสงค์ของคณะตนเอง ให้บรรลุเป้าหมายที่ผู้ก่อตั้งได้ตั้งขึ้น

การคัดคนเข้ามารับศีลบวชในคริสตศาสนา นิยายคาดลิก แม้บางคนจะมองว่า ต้องใช้เวลาขวนานกว่าจะได้รับศีลบวช แต่จริงๆ แล้วเวลาไม่ได้เป็นสิ่งสำคัญมากนัก เป็นเพียงส่วนประกอบหนึ่ง

เท่านั้น เป้าหมายที่แท้จริงของกระบวนการและขั้นตอนต่างๆ ที่กำหนดจึงมาไม่ว่าจะมาจากสำนักสันตะปาปา สถาบันค่างาน หรือสถาบันราชในแต่ละมณฑลก็คือ ต้องการบุคลากรที่สามารถเสียสละเวลาทั้งชีวิต สามารถทุ่มเททั้งกำลังแรงกายและแรงใจที่เชื่อมั่นในพระผู้เป็นเจ้า มาเป็นตัวแทนของพระเยซูเจ้าเพื่อประกอบพิธีศักดิ์สิทธิ์ ส่งสอนคำสอนของพระผู้เป็นเจ้า และเป็นตัวอย่างในการอุทิศชีวิตเพื่อทำตามพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าอย่างมั่นคง ไม่สั่นคลอน ดังนั้นกระบวนการนี้จึงมองคุ่าว่ายาวนาน ในความเป็นจริงแล้วก็เป็นเพียงเดียวหนึ่งของเวลาแห่งชีวิตในโลกใบนี้ การกำหนดกระบวนการศึกษาอบรม ฝึกฝนที่รักภูมิของกระบวนการนี้ จึงมีเป้าหมายเพื่อปลูกฝังให้บุคลากรของศาสนามีความเชื่อพื้นฐานที่มั่นคง มีจิตใจที่แน่วแน่ไม่หวั่นไหวกับแรงกระดุนทางโลก เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตตามวิถีของบาทหลวงได้อย่างไม่นักพร่อง สามารถต้องสนองต่อเป้าหมายของคณะนักบวชของตน เป้าหมายของพระศาสนา และเป้าหมายของพระผู้เป็นเจ้าได้อย่างสมบูรณ์แบบ

ปริมาณไม่ใช่สิ่งสำคัญของการกระบวนการคัดคุณเข้าบวชของนิกายโรมันคาทอลิก การสมัครใจเข้ามารับศีลบวชเป็นบทหลวงคือความเต็มใจและตั้งใจจริงของบังคนจึงไม่ได้รับการตอบสนองได้โดยง่าย ผู้สมัครจึงต้องผ่านการคัดเลือกเข้ามาตามคุณสมบัติที่กำหนดไว้ตั้งแต่ในขั้นแรกที่จะเข้าศึกษาในบ้านแuren เล็ก ที่นี่ก็เพื่อให้ได้คนที่มีพื้นฐานทางครอบครัวที่ดี เป็นครอบครัวที่มีความมั่นคงในคริสตศาสนา ปฏิบัติตามหน้าที่ของศาสนิกชนได้เป็นอย่างถูกต้องตามประเพณี เช่น การทำพิธีเด่งงานตามแบบฉบับของนิกายคือมีใบศีลสมรสสูญต้อง เป็นต้น และยังใส่ใจกับบุตรโดยการนำไปประกอบพิธีล้างบาป และพิธีรับศีลกำลังตามวันเวลาที่เหมาะสม การคัดเลือกที่ละเอียดเช่นนี้ไม่ได้เป็นการกีดกันคนที่มีความบกพร่องกับหน้าที่คริสตชนที่ดี แต่เป็นกระบวนการที่ให้ได้มาซึ่งบุคลากรที่บริสุทธิ์ มีความใส่ใจในพระศาสนา และมีจิตใจที่ต้องการจะเป็นพระสงฆ์อย่างแน่วแน่ ดังนั้น บุคคลที่จะผ่านขั้นตอนต่างๆ เหล่านี้ไปได้จึงมีจำนวนไม่มากนัก จะเห็นได้จากจำนวนผู้สมัครเข้าแuren ในวิทยาลัยแสงธรรมตลอดระยะเวลา 25 ปี มีประมาณ 1,210 คน แต่ผู้ที่ออกก่อนที่จะถึงขั้นบวชเป็นบาทหลวงเมื่อจบหลักสูตรมากกว่า 50 % (บัญชา กิจประเสริฐ, 2542: 7)

การคัดคุณเข้าบวชในนิกายโรมันคาทอลิก จึงถือเป็นขั้นตอนการคัดเลือกโดยกฎเกณฑ์ และเป็นการคัดเลือกโดยธรรมชาติด้วย เพราะแม้จะผ่านกฎเกณฑ์เข้ามาศึกษา อบรม และฝึกฝนตามหลักสูตรแล้ว แต่ก็มีคนบางกลุ่มที่ไม่สามารถจะเข้ารับศีลบวชเป็นบาทหลวงได้ เนื่องจากเหตุผลส่วนตัว หรือเหตุผลอันสุดวิสัยอื่นๆ จึงต้องออกไปดำเนินชีวิตแบบอื่น โดยการเป็นเป็นคริสเตียนที่ดีในสังคม แทน คนที่สามารถรับศีลบวชได้สำเร็จ จึงเป็นบทพิสูจน์ได้ถึงความตั้งใจ แน่วแน่องผู้บวช และเป็นไปตามประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าที่ต้องการให้บุคคลนั้นรับหน้าที่เป็นตัวแทนของพระองค์อย่างถูกต้องโดยดุษฎี